

— og saa aldrig mere. Om det saa var den fjerne Lyd af Kirkens Aftenklokke, der i dette Øjeblik ligesom af usynlige Aander bares ud til ham over Engene som Hjemmets sidste Hilsen og Advarsel, saa vakte den kun hans forsonlige Følelser nu, da den ikke længer havde Evnen til at skræmme ham. Med den første, fulde Fornemmelse af sin Frihed — paa én Gang benauende og mægtigt berusende — hørte han disse hidtil saa forhadte Toner dø ligesom klagende hen i det Fjerne og tilsidst forstumme. Underverdenens Spøgelserøster havde ikke længer nogen Magt over ham, hverken til det onde eller til det gode. Han var fri. Troldehammen var afkastet. Lysets Verden laa aaben for ham . . .
